

Landelijk Parket

Postadres: Postbus 395, 3000 AJ Rotterdam

AANGETEKEND (met bericht van ontvangst)

Raad voor de Journalistiek
t.a.v. de secretaris
Johannes Vermeerstraat 22
1071 DR AMSTERDAM

Bezoekadres:

Posthumalaan 74
3072 AG Rotterdam
Telefoon +31 (0)10 496 6000
Fax +31 (0)10 484 6978

Onderdeel	Parketleiding
Contactpersoon	J. Verhoef
Doorkiesnummer(s)	010-496 6608
Datum	22 september 2009
Ons kenmerk	PL-V-639
Uw kenmerk	EB/SB/10029571
Bijlage	2
Onderwerp	Klacht LP-VN

Bij de beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden.
Wilt U slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte Raad,

Hierbij wend ik mij in mijn hoedanigheid van hoofdofficier van Justitie van het Landelijk Parket tot uw Raad met een klacht tegen de journalisten Marian Husken en Harry Lensink, alsook tegen de redactie van Vrij Nederland. De klacht wordt door mij ingediend namens de volgende klagers:

1. de hoofdofficier van justitie van het Landelijk Parket (mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen)
2. Mevr. mr. M.H.L. Verwiel
3. Mr. M. Zwinkels
4. Mr. C.J.W.M. van Spierenburg
5. Mevr. mr. J.S. de Vries

Klagers sub 2 tot en met sub 5 zijn allen werkzaam als officier van justitie bij het Landelijk Parket.

Klagers worden genoemd in het artikel in Vrij Nederland van 15 augustus 2009 van de hand van Marian Husken en Harry Lensink (hierna ook: de journalisten), met als titel "Sjoemelen loont; beloning voor blunderende officieren van justitie" (hierna ook: het artikel). Beide auteurs

zijn in Vrij Nederland van 19 september 2009 onder de titel "Weer mis; Justitiële soap" doorgedaan op de door hen ingeslagen weg, zij het dat dit artikel is toegespitst op de zogeheten 'Eindhovense mensensmokkelzaak'. Klagers menen dat in beide artikelen de grenzen zijn overschreden van hetgeen, gelet op de eisen van journalistieke verantwoordelijkheid, maatschappelijk aanvaardbaar is. Klagers zijn aan te merken als rechtstreeks belanghebbenden en wensen de zaak door middel van het onderhavige klaagschrift op de voet van art. 3, tweede lid, van de Statuten van de Stichting Raad voor de Journalistiek aan uw Raad voor te leggen. Het klaagschrift is gericht tegen de redactie van Vrij Nederland, die beide artikelen heeft gepubliceerd en mogelijk de opdracht tot de bewuste artikelen heeft gegeven, alsook tegen Marian Husken en Harry Lensink (samen ook aangeduid als: de journalisten).

Ik verzoek u de versnelde behandeling zoals opgenomen in uw reglement toe te passen op de behandeling van dit klaagschrift.

Het artikel

Het bestreden artikel onder de aanhef "Sjoemelen loont" heeft een zeer negatieve strekking en toonzetting over het Openbaar Ministerie in het algemeen en over de in de aanhef van deze brief nader aangeduide leden van het Openbaar Ministerie in het bijzonder. Het artikel heeft als strekking dat leden van het Openbaar Ministerie veelvuldig in de fout gaan, ook opzettelijk, en dat zij desondanks worden beloond met hogere posities binnen het Openbaar Ministerie of een positie als rechter of raadsheer in een Hof. Aanleiding voor het artikel was een strafzaak waarin een verdenking ter zake van (samengevat) mensensmokkel centraal stond en waarin de Rechtbank te 's-Hertogenbosch het Openbaar Ministerie in zijn vervolging niet-ontvankelijk verklaarde omdat zij van oordeel was de betrokken officier van Justitie (mr. M.H.L. Verwiel) niet zorgvuldig had gehandeld. In het artikel van 15 augustus 2009 (hierna ook: het eerste artikel) wordt over het handelen van mr. Verwiel opgemerkt:

"De betrokken officier van justitie van het Landelijk Parket, Marjolein Verwiel, had opzettelijk een processtuk niet aan de verdediging gegeven. Er stond belangrijke informatie in: justitie had een deal gesloten met een getuige. En daar zat de pijn, want over die deal had het OM gelogen. In tegenstelling tot wat Verwiel op de zitting had gezegd, was de getuige een verblijfsvergunning en opname in een beschermingsprogramma toegezegd."

In het artikel van 19 september 2009 (hierna ook: het tweede artikel) valt te lezen:

“Maar de opsporingsinstanties hebben zich vergaloppeerd. In hun streven Peter en de zijnen te pakken, heeft het OM grote fouten gemaakt. De officier van justitie loog tegen de verdediging over een deal die zij met een belangrijke getuige had gemaakt. Dat pikte de rechtbank niet.”

Volgens de journalisten zou het Openbaar Ministerie regelmatig rechtsregels bewust overtreden. In het eerste artikel staat daarover te lezen:

“Wie zich in het handelen van het OM verdiept, merkt dat de zaak van ‘Peter uit Eindhoven’ en de wijze waarop het OM optreedt, niet op zichzelf staan. Toezeggingen aan getuigen worden vaker met opzet verhuld, verklaringen misbruikt, er wordt meened gepleegd of zelfs bewijsmateriaal vernietigd (zie kader). Als die zonden boven water komen, is dat overigens altijd doordat advocaten ze tijdens het proces naar boven halen en leiden ze tot niet-ontvankelijkheid van het OM.”

De journalisten stellen dat het weliswaar in de meeste zaken goed gaat en dat fouten vaak voortkomen uit slordigheid of een te hoge werkdruk, maar dat het Openbaar Ministerie bij sommige zaken uit de bocht vliegt. Daarbij zou het vaak gaan om dossiers waaraan “van hogerhand” prioriteit is toegekend. De journalisten vervolgen:

“Een veroordeling wordt dan van groot belang en dat staat waarheidsvinding — de basis van de rechtspraak — in de weg.”

Vervolgens betogen de journalisten:

“Blunderende en ook mogelijk strafbaar handelende officieren worden gepromoveerd en schoppen het, zoals Inez Weski al zei, soms zelfs tot rechter.”

In een aparte kolom worden onder de aanhef “verzwijgen en verhullen” beschuldigingen geuit jegens een aantal met name genoemde leden van het Openbaar Ministerie, te weten de klagers sub 2 tot en met 5.

Ontvankelijkheid

Ik treed in deze klacht op als hoofd van het Landelijk Parket. Ingevolge art. 137, tweede lid, staat de hoofdofficier van justitie van het Landelijk Parket aan het hoofd van het Landelijk Parket. Het Openbaar Ministerie is belast met de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde (art. 124 Wet op de rechterlijke organisatie). In de artikelen wordt het Openbaar Ministerie als een niet integere organisatie weggezet, die waarheidsvinding en de rechten van de verdachten ondergeschikt maakt aan zijn scoringsdrang. Daarbij wordt relatief veel aandacht besteed aan bij het Landelijk Parket werkzame officieren van justitie. De in de artikelen gegeven voorstelling van zaken is onjuist en beschadigend voor het Openbaar Ministerie in het algemeen en voor het Landelijk Parket en de met name genoemde officieren van justitie in het bijzonder. Reeds om die reden ben ik ontvankelijk in mijn klacht.

Klagers sub 2 tot en met 5 worden allen persoonlijk beschuldigd van niet integer gedrag en zijn derhalve als rechtstreeks belanghebbenden ontvankelijk in hun klacht.

Uitwerking klacht

Klagers zijn van mening dat Marian Husken en Harry Lensink en de redactie van Vrij Nederland met de publicatie van de artikelen de grenzen hebben overschreden van hetgeen, gelet op de eisen van journalistieke verantwoordelijkheid, maatschappelijk aanvaardbaar is in de zin van art. 3, eerste lid, van de Statuten van uw Raad.

Klagers erkennen het recht van journalisten het functioneren van het Openbaar Ministerie kritisch te volgen. Kritiek op het Openbaar Ministerie valt in beginsel onder de vrijheid van meningsuiting, zoals onder meer beschermd in art. 10 EVRM. In een democratische rechtsorde is het van belang dat journalisten de vrijheid hebben het functioneren van leden van het Openbaar Ministerie kritisch te bespreken; van het Openbaar Ministerie mag worden verwacht dat het tegen een stootje kan.

Dit uitgangspunt neemt niet weg dat de journalist bij het uiten van kritiek grenzen in acht moet nemen die voortvloeien uit zijn journalistieke verantwoordelijkheid en het respecteren van de rechten van anderen. In de bestreden artikelen worden met enkele pennenstreken zeer ernstige beschuldigingen jegens klagers geuit. Het Openbaar Ministerie wordt als een

niet integere organisatie weggezet. Daarbij zou mr. Verwiel de rechtbank hebben voorgelogen, mr. Van Spierenburg meened hebben gepleegd, mr. De Vries tegen het Hof hebben gelogen en zouden diverse klagers opzettelijk "bewijsmateriaal" (waarschijnlijk is bedoeld: ontlastend materiaal) hebben achtergehouden. Deze beschuldigingen tasten de klagers sub 2 tot en met 5, allen leden van de rechterlijke macht, in hun integriteit en daarmee in de kern van hun functioneren aan. De publicatie van 15 augustus 2009 heeft voorts vervolgplicht ten gevolge gehad, die dit beschadigend effect versterkt.

Aan een artikel dat de integriteit van een geheel opsporingsapparaat in twijfel trekt en dat concrete beschuldigingen bevat aan het adres van met name genoemde (voormalige) officieren van justitie moeten hoge eisen worden gesteld. Die eisen zien zowel op het in acht nemen van hoor en wederhoor als op de bewijsvoering in het artikel. De ernstige en onterechte beschuldigingen worden in de artikelen veelal in een enkele zin, zonder nadere onderbouwing gedaan. Hoor en wederhoor heeft niet plaatsgevonden. De journalisten en Vrij Nederland zullen zich van het beschadigend effect van hun publicaties bewust zijn geweest. Zij hebben niettemin de eisen die voortvloeien uit hun journalistieke verantwoordelijkheid met voeten getreden.

Dat geldt overigens niet alleen voor de tekst van het artikel, maar ook voor de foto die op p. 12 van het artikel is geplaatst. Het betreft een foto van mrs. Plooi en De Vries, beiden officier van justitie bij het Landelijk Parket, met een zeer suggestief bijschrift: "onberispelijke reputatie? Officieren van justitie Koos Plooi en Saskia de Vries". De foto is zonder toestemming van de beide officieren van justitie geplaatst.

Dit standpunt wordt in het onderstaande toegelicht.

Hoor en wederhoor

Over het beginsel van hoor en wederhoor kunnen klagers kort zijn: hoor en wederhoor heeft niet plaatsgevonden. Het Openbaar Ministerie is niet om een reactie op de beschuldigingen gevraagd. Dat geldt voor alle klagers.

Ook de Raad voor de rechtspraak is niet om een reactie gevraagd. Klagers begrijpen dat de journalisten slechts een reactie op het eerste artikel hebben gevraagd aan de Nederlandse Vereniging voor de Rechtspraak (NVvR), de onafhankelijke beroepsvereniging en vakbond van rechters en officieren van justitie in Nederland. Klagers hebben begrepen dat de NVvR de journalisten heeft geadviseerd contact op te nemen met zowel het Openbaar Ministerie als met de Raad voor de rechtspraak. Dat hebben zij echter niet gedaan.

In het eerste artikel staan enkele citaten van de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal vermeld. Het betreft eerder gemaakte opmerkingen, die niet zijn toegesneden op de beschuldigingen in het artikel. Bovendien worden de opmerkingen deels onjuist weergegeven. Zo wordt in de twee laatste alinea's gesuggereerd dat de Voorzitter van het College kritiek van advocaten op het Openbaar Ministerie als zodanig van de hand wijst. Dat is beslist onjuist; de Voorzitter heeft in de desbetreffende brief aan de Deken van de Orde van Advocaten ruimte voor kritiek door advocaten benadrukt, maar kritiek geuit specifiek op de beschadiging van de persoon van een advocaat, officier van justitie of rechter gerichte uitspraken. Van hoor en wederhoor is met het opnemen van de — uit hun context gehaalde - citaten uiteraard geen sprake. Geen van de klagers is om een reactie gevraagd.

Art. 2.3.1. van de Leidraad van uw Raad luidt:

“Bij het publiceren van beschuldigingen onderzoekt de journalist of voor de beschuldigingen een deugdelijke grondslag bestaat. Voorts past de journalist, indien dit redelijkerwijs mogelijk is, wederhoor toe bij betrokkenen die door een publicatie worden gediskwalificeerd, ook wanneer zij hierin slechts zijdelings een rol spelen. De beschuldigde krijgt voldoende gelegenheid om, zonder onredelijke tijdsdruk, bij voorkeur in dezelfde publicatie te reageren op de aantijgingen.”

Uit niets blijkt dat de journalisten hebben onderzocht of voor de beschuldigingen in het artikel een deugdelijke grondslag bestaat. In het eerste artikel worden het Openbaar Ministerie en de met name genoemde leden van de rechterlijke macht gediskwalificeerd. Klagers hebben geen enkele gelegenheid gehad om voorafgaand aan publicatie van het artikel te reageren. Marian Husken, Harry Lensink en Vrij Nederland hebben dan ook in strijd gehandeld met art. 2.3.1 van de Leidraad van uw Raad en zijn reeds op die grond onzorgvuldig te werk gegaan. Dat geldt ook voor het tweede artikel, waarop mr. Verwiel evenmin heeft kunnen reageren.

Daarbij komt dat de beschuldigingen in het eerste artikel uit één hoek komen: de strafadvocatuur. mr. I. Weski beschuldigt het Openbaar Ministerie ervan bewust tegen "alle regels" in te handelen, zichzelf boven de wet te stellen, de rechter te compromitteren alsook een groeiende minachting voor het rechtssysteem en zelfs agressie tegen rechters te hebben. Mrs. B. Ficq en J. Taekema komen ook aan het woord. Oud-advocaat mr. C. Dekker speculeert er ook lustig op los. Er zou toch verwacht mogen worden dat deze beschuldigingen — en speculaties zonder enige kennis van het dossier in de betrokken strafzaak — zouden worden gecontroleerd bij het Openbaar Ministerie. Dat geldt temeer vanwege art. 2.2.5 van de Leidraad, dat luidt:

"2.2.5 Bijzondere zorgvuldigheid is geboden bij de publicatie van beschuldigingen die afkomstig zijn van personen die ten tijde van de publicatie van het artikel in conflict zijn met de beschuldigde, of anderszins belanghebbende zijn. Zeker wanneer tegengestelde belangen en emoties een rol spelen, laten geschillen zich over het algemeen niet op een verantwoorde wijze beschrijven aan de hand van feiten en beweringen zoals deze door een der partijen gepresenteerd worden. In deze gevallen mag de betrouwbaarheid van één bron als brenger van objectieve feiten niet zonder meer worden aangenomen."

De strafpleiters vertolken hun standpunt als belangenbehartigers van de verdediging in strafzaken. Mr. Weski trad zelf op in de zogenoemde mensensmokkelzaak, waarover zij in Vrij Nederland in beide artikelen napleit. Daardoor geldt temeer dat de beschuldigingen voorafgaand aan publicatie aan klagers hadden moeten worden voorgelegd en klagers in de gelegenheid hadden moeten worden gesteld — bij voorkeur in dezelfde publicatie — op het artikel te reageren. Dat alles is niet gebeurd. Daarmee hebben de journalisten onzorgvuldig gehandeld.

Inhoud artikel

Klagers betwisten de ernstige beschuldigingen die in de artikelen worden geuit. Die beschuldigingen laten zich in algemene zin als volgt samenvatten:

- het Openbaar Ministerie vindt veroordelingen belangrijker dan waarheidsvinding en schroomt niet opzettelijk regels te schenden en zelfs strafbare feiten te plegen om een veroordeling te bereiken;
- leden van het Openbaar Ministerie die "blunderen" en mogelijk zelfs strafbare feiten plegen worden vaak gepromoveerd en worden met regelmaat rechter of raadsheer in een Hof.

In het artikel wordt geen enkele aandacht besteed aan initiatieven van het Openbaar Ministerie om juist te voorkomen dat onterechte veroordelingen ontstaan of, als mogelijk sprake is van een onterechte veroordeling, te onderzoeken of sprake is van een grond voor herziening. In verband met dat laatste is de door het Openbaar Ministerie in het leven geroepen Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken (CEAS), die tot doel heeft na te gaan of zich in de opsporing van strafbare feiten en/of in de behandeling van daaruit voortgekomen strafzaken ernstige manco's hebben voorgedaan die een evenwichtige beoordeling van de feiten door de rechter in de weg hebben gestaan.

Ook de beschuldigingen over de promotiemogelijkheden voor "blunderende" officieren van justitie wijzen klagers van de hand. In voorkomende gevallen worden uiteraard disciplinaire maatregelen getroffen als leden van het Openbaar Ministerie ernstig in de fout gaan. Klagers sluiten zich in dit verband aan bij de reactie van mr. F.W.H. van den Emster, voorzitter van de Raad voor de Rechtspraak, op het artikel:

"Blunderende en ook mogelijk strafbaar handelende officieren worden gepromoveerd en schoppen het soms zelfs tot rechter", stelt VN (13 aug., p.10). Enkele oud-officieren die nu als rechter werkzaam zijn, worden in het artikel als voorbeeld genoemd. Ten onrechte wordt hun integriteit, en daarmee die van de rechterlijke macht als geheel, ter discussie gesteld.

Of officieren 'blunderen' als rechters de grenzen van het strafproces aangeven, betwijfel ik. De burger mag van het Openbaar Ministerie verwachten dat het alles doet wat in haar vermogen ligt om strafbare feiten te vervolgen. De samenleving is niet gebaat bij magistraten die geen fouten durven maken. Officieren en ook rechters die zich schuldig maken aan een ambtsmisdrijf, kunnen rekenen op ontslag.

Van ambtsmisdrijven is echter in geen van de door VN genoemde zaken sprake.

In pakweg acht regels wordt voor de lezer een negatief beeld van deze rechters geschetst. Gelukkig is de Rechtspraak bij hun sollicitatieprocedure zorgvuldiger te werk gegaan."

Veel van de kritiek op de klagers sub 2 tot en met 5 is ongefundeerd en dat had de journalisten duidelijk kunnen worden als zij zorgvuldiger te werk waren gegaan. Dat laat overigens onverlet dat in een aantal zaken fouten zijn gemaakt. Klagers stellen zich op het standpunt dat Marian Husken, Harry Lensink en Vrij Nederland hun beschuldigingen in deze procedure zullen moeten onderbouwen. Klagers betwisten dat de geuite beschuldigingen juist zijn. Zonder volledigheid na te streven merken klagers over de beschuldigingen alvast het volgende op:

Mr. Verwiel wordt ervan beschuldigd opzettelijk een processtuk niet aan de verdediging te hebben verstrekt en over een deal met een getuige te hebben gelogen. Dat is onjuist. Er is geen sprake van een *processtuk* dat is onthouden. Het gaat om schriftelijke informatie die aan de rechtbank is verstrekt, maar die niet als processtuk is aan te merken. Dat is een zeer relevant onderscheid daar andere schriftelijke informatie dan processtukken in de regel niet aan de verdediging hoeft te worden verstrekt. Bovendien heeft mr. Verwiel de rechtbank niet voorgelogen. Zij heeft geen dealvoorwaarden achtergehouden. Afspraken in het kader van bescherming van de getuige, eventueel ten aanzien van een verblijfsvergunning, worden niet in het kader van een deal gemaakt. Dat had de journalisten duidelijk kunnen worden als zij daarnaar navraag hadden gedaan. Feit is wel dat de rechtbank te 's-Hertogenbosch kritisch heeft geoordeeld over het optreden van de officier van justitie. Tegen het vonnis heeft het Openbaar Ministerie echter hoger beroep ingesteld. Ook het belangrijke gegeven dat de zaak nog onder de rechter is wordt in het eerste artikel niet vermeld. In het tweede artikel wordt dat feit wel vermeld, maar wordt wederom zonder enig voorbehoud als feit gepresenteerd dat de officier van justitie zou hebben gelogen tegen de verdediging over een deal die zij met een belangrijke getuige had gemaakt en dat de rechtbank dat niet "pikte". De rechtbank heeft zulks echter niet overwogen. De stelling dat gelogen zou zijn tegen de verdediging is onjuist.

Over de Hells Angels zaak wordt opgemerkt dat de officieren van Justitie, onder wie mr. Zwinkels, gesprekken afluisterden tussen advocaten en cliënten en hun *faux pas* stilhielden voor de rechter. Elders in het artikel wordt gesteld dat als “zonden boven water komen” dat altijd is omdat advocaten ze tijdens het proces naar boven halen. Feit is dat mr. Zwinkels, die de zaak in 2007 ten behoeve van de inhoudelijke behandeling van de strafzaak overnam, geen telefoongesprekken heeft afgeluisterd. De laatste opsporingsactiviteiten vonden in 2005 plaats. Mr. Zwinkels heeft, samen met de andere zaaksofficier van justitie, mr. Schram, de rechtbank uit eigen beweging — dus niet door toedoen van de raadslieden — geïnformeerd over geheimhoudersgesprekken die ten onrechte niet waren vernietigd.

In het eerste artikel wordt aangegeven dat door officieren van justitie meened wordt gepleegd. Kennelijk wordt daarbij bedoeld op de strafzaak tegen mr. Van Spierenburg. In de kolom onder de aanhef ‘Juliët-zaak’ wordt immers gesteld dat mr. Van Spierenburg voor de rechter een kroongetuigendeal in een grote drugszaak ontkende. Hij werd vrijgesproken, “ondanks het feit dat het gesprek over de deal op band stond”. Hoewel de strafzaak mr. Van Spierenburg van alle blaam heeft gezuiverd, wordt in het artikel gesuggereerd dat hij meenedig zou hebben verklaard. Daarbij wordt miskend dat mr. Van Spierenburg niet de deal als zodanig heeft ontkend, maar een onderdeel daarvan, te weten de afspraak over een strafeis van twee jaar. De rechtbank te Arnhem achtte in haar vonnis van 21 januari 2000 niet bewezen dat een afspraak over de strafeis tot stand was gekomen. Over dat onderdeel was niets afgesproken. Ook dat hadden de journalisten kunnen weten als zij zorgvuldig onderzoek hadden gedaan.

Ook in de kolom die gewijd is aan mr. J.S. de Vries wordt ten onrechte gesteld dan wel gesuggereerd dat sprake is van verheimelijken van informatie, het voorliegen van de rechter en manipulatie van bewijs. Deze vergaande en onterechte beschuldigingen worden in enkele zinnen opgeschreven, zonder deugdelijke onderbouwing en zonder dat navraag is gedaan naar de grondslag daarvan.

Conclusie

Klagers concluderen dat de artikelen in vergaande mate onzorgvuldig tot stand zijn gekomen en beschuldigingen aan het adres van klagers bevatten waarvoor een deugdelijke grondslag ontbreekt. Klagers verzoeken uw Raad als oordeel uit te spreken dat Marian Husken, Harry Lensink en Vrij Nederland met de publicatie van de twee bestreden artikelen in strijd hebben gehandeld met de zorgvuldigheid die van hen als journalisten mag worden verwacht en hen aan te zetten tot het plaatsen van een rectificatie in het eerstkomende nummer van Vrij Nederland, op pagina 3, inhoudende:

“Bij uitspraak van PM heeft de Raad voor de journalistiek bepaald dat Marian Husken, Harry Lensink en Vrij Nederland onzorgvuldig hebben gehandeld met het publiceren van het artikel in Vrij Nederland van 15 augustus 2009, met als aanhef “Sjoemelen loont; beloning voor blunderende officieren van justitie”. Ook de publicatie van het artikel “Weer mis; justitiële soap” in Vrij Nederland van 19 september 2009 is volgens de Raad voor de journalistiek onzorgvuldig geweest. In beide artikelen wordt de integriteit van het Openbaar Ministerie ten onrechte in twijfel getrokken en zijn beschuldigingen aan het adres van individuele officieren van justitie gedaan waarvoor geen deugdelijke grondslag bestaat. Ook hebben Marian Husken, Lensink en Vrij Nederland ten onrechte geen hoor en wederhoor toegepast. Ten slotte wordt in het eerstgenoemde artikel ten onrechte gesteld dan wel gesuggereerd dat officieren van justitie die niet integer zouden zijn in de praktijk worden gepromoveerd en in een aantal gevallen tot rechter worden benoemd.”

Graag licht ik het standpunt van klagers tijdens een mondelinge behandeling van uw Raad toe.

Hoogachtend,

Mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen
Hoofdofficier van Justitie

CC: Vrij Nederland-t.a.v. de heer F. van Exter-Postbus 1254-1000 BG, te Amsterdam